BIRGITTE LORENTZEN

GYLDENDAL

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

Kender du det? Du vågner midt om natten, der er en isnende kulde i dit værelse, du ryster, tænderne klaprer, din dyne ligger på gulvet, og du har en stærk fornemmelse af, at det er hende den lille pige fra din drøm, der har hevet den af dig? Nå, det sidste kender du måske ikke? Men det gør jeg, og ikke nok med at det er virkelig skræmmende, det er faktisk også enormt irriterende. Jeg får næsten aldrig en fuld nattesøvn, for hun gør det efterhånden hver eneste nat: møver sig ind i mine drømme og står der med sine sørgmodige øjne og kigger på mig, mens hun råber et eller andet, som jeg ikke rigtig kan høre, fordi der er sådan en infernalsk larm i baggrunden.

I starten syntes jeg, det var synd for hende. Men nu synes jeg nærmest, at det er mest synd for mig. For det er virkelig forstyrrende, og hvordan kommer jeg af med hende igen?

Jeg tager et par dybe indåndinger, det virker beroligende, har min mor lært mig. Så holder jeg vejret og tager mig sammen, tvinger mig til at åbne øjnene, mens jeg langsomt tømmer lungerne for luft. Først kan jeg ikke rigtig se noget, alt er bare helt sort. Jeg bliver liggende bomstille, mens jeg forsøger at holde øje med bevægelser i mørket. Er her nogen?

Famler i blinde efter min mobil.

Nu tror du nok, at jeg er helt gak, men jeg har også på fornemmelsen, at hun gemmer mine ting. For eksempel ved jeg med 100 procents sikkerhed, at jeg lagde min mobil på den træølkasse, som jeg har fået af min onkel Johnny i julegave, og som står lige ved siden af min seng.

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

Jeg *ved* bare, at jeg lagde den der, da jeg gik i seng ... men nu er den væk. Verschwunden. Pist borte. Så nu kan jeg ikke engang se, hvad klokken er, men hun plejer at dukke op første gang mellem tolv og halv et.

Jeg kan høre Welly baske helt vildt med vingerne, og nu begynder han at skræppe op. „*Ciao bella, ciao bella!*"

Welly, det er min undulat, og gæt, hvem der har navngivet den? Julle, min lillesøster, som er præcis så irriterende, som lillesøstre nu er, når man selv er 15, og hun er 12. Welly er også begyndt at blive urolig om natten, og det plejer han ellers aldrig at være. Om morgenen ligger hans små blå fjer i en tæt kreds om buret. Han er en meget snakkesalig undulat, ud over „ciao bella" siger han „buongiorno", „buona notte", og så en hel masse italienske bandeord. Blandt andet „va fan culo". Det lyder sjovt, men er det ikke, i alt fald ikke hvis der er en italiener i nærheden. Jeg gider ikke engang fortælle, hvad det betyder, for det er simpelt hen for klamt. Italienere kan være ret vulgære, når de bander. Han kan også sige „porca puttana" og „stronzo". Det er SÅ primitivt. Nå, men det er alt sammen noget, min far og Julle har lært ham. Min far er halvt italiener, det er derfor, han hedder Marco. Det er hans mor, min farmor, Nonna Rita, som har lagt kimen til mine brune øjne og lidt for klassiske romertud.

Nå, jeg har prøvet at tale med min mor om pigen, der forstyrrer min nattesøvn. Da det hele begyndte, blev jeg naturligvis enormt bange, virkelig, virkelig bange. Hvem ville ikke det?

Så jeg betroede mig til min mor, fortalte i detaljer om

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

pigen i mine drømme, og at jeg havde den der fornemmelse af, at det var mere end en drøm. At jeg følte, pigen ville fortælle mig noget, at hun virkelig trak dynen af mig og ligesom var på mit værelse.

Hvordan det gik? Slet ikke! Min mor har engang læst psykologi på hf-enkeltfag. Så hun konkluderede hurtigt, at den her pige symboliserede den barndom, som jeg var i færd med at sige farvel til. Og som jeg ikke rigtig ville slippe. Det var derfor, jeg ikke kunne få fat i pigens hænder (!).

Så greb min mor til gengæld begge *mine* hænder, kiggede mig dybt i øjnene og sagde:

Det er blevet tid til at give slip på barnet, Lulu!

Det sagde hun sgu – i ramme alvor! Og hun fortsatte oven i købet i samme sentimentale toneleje:

Lulu, husk, uanset hvad, så kan du komme til mig. Jeg vil altid være her for dig og hjælpe dig ... lille skat, og så trak hun mig ind til sig og gav mig en kikset krammer. Og lige der knækkede filmen, jeg mener, det blev pinligt og grænseoverskridende, og jeg nænnede ikke at fortælle hende, at hun lige netop havde bevist, at jeg ikke kunne bruge hende til en skid. Hallo, jeg er faktisk 15!

Så jeg hænger stadig på den lille pige.

Desuden var min mormor lige død, da „pigen" begyndte at komme om natten. Jeg elskede min mormor, helt vildt faktisk. Og så døde hun bare. Hun faldt om midt i frikadellefarsen med en eller anden aforisme i hjernen, sagde lægerne. Eller var det apopleksi, det hed? Hjerneblødning, i alt fald.

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

Nå, men da hun begyndte at komme om natten, troede jeg måske, det kunne være min mormors ånd eller sådan noget. Eller håbede det. Men min mormor havde lyst hår, da hun var barn, og var sådan lidt småfed i det, men pigen fra mine drømme er spinkel og har langt mørkt hår, så det gav ikke rigtig mening. Min mormor hed Eja, jeg aner ikke, om pigen i mine drømme har et navn.

Jeg hedder i øvrigt Lulu, eller det bliver jeg kaldt, jeg hedder rigtig Luisa. Det er også på grund af Nonna Rita, at jeg er døbt – katolsk – Luisa *Magdalena*, for at det ikke skal være løgn. Min søster er døbt Anna-Guilia. Vores kælenavne har min mor givet os, og det er jeg hende dybt taknemmelig for.

Nå, altså 15 år, og jeg har først lige fået menstruation. Jeg er med min mors ord „ikke så langt fremme i skoene". Det var hun åbenbart, da hun var i min alder. Sådan en med både venner og kærester. Typen, der skar sig i fingeren og blandede blod med sin allerbedste veninde, mens de lovede hinanden evig troskab. Sådan nogle venner har jeg ikke. Jeg har kun set dem på film. Og læst om dem i bøger. Min erfaring med venskaber er meget anderledes. Indtil videre er der ikke rigtig nogen, der har holdt særlig længe ad gangen. Og kærester ... der er jeg heller ikke rigtigt.

Men jeg er måske også lidt mærkelig. Eller i alt fald anderledes, tror jeg. Eller også er det bare, fordi jeg *føler* mig anderledes og „maler mig selv op i et hjørne", som min mor siger.

Jeg synes ikke, jeg maler mig selv nogen steder hen.

Til gengæld læser jeg meget. Og så samler jeg på kloge

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

ord. Når jeg falder over dem, skriver jeg dem ned, så husker jeg dem bedre. Og ja, jeg kan godt lide at gå og blære mig lidt med dem. Synes, det lyder fedt, når man lige kan citere Einstein, som for eksempel den her, som jeg fandt på nettet :

Der findes to ting, som er uendelige: universet og den menneskelige dumhed. Og når det gælder universet, er jeg endda ikke helt sikker.

Men da jeg citerede det for Stella i klassen i dag, kiggede hun bare på mig, som om det var mig, der var total idiot og ikke hende.

Jeg faldt også over den gamle græske tænker Aristoteles:

„Venskab er én sjæl og to legemer," som jeg har skrevet på mit matematikhæfte. Lige det har jeg så ingen erfaringer med, men jeg synes, der er noget storslået over det citat. Jeg har selvfølgelig googlet Aristoteles og fandt via Wikipedia, som man kan blive ret så klog af, frem til følgende:

Aristoteles *græsk:* (Αριστοτ λης) *(384 f.Kr.-322 f.Kr.) var en græsk filosof. Sammen med Platon regnes han for en af dem, der har haft størst indflydelse på den vestlige verdens tanker.*

Mere behøvede jeg ikke vide om ham, man skal heller ikke overdrive sin klogskab.

På min historiebog har jeg skrevet „Amor Vincit Omnia", det er latin og betyder „kærlighed overvinder alt". Det skrev min far til min mor, engang de var gået fra hinanden. Kortet med de vise ord hang på en buket med mindst 100 røde roser. Så de blev sammen. Og det er de endnu. Det er jeg faktisk glad for.

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

Julle, min lillesøster, er både ret sød og meget irriterende på én gang. Dengse, populær, mange venner, køn, god til fodbold. En af de der fandens charmerende drengepiger, som alle voksne falder for; sådan en frisk-fyr-pige, som man typisk ville caste til en dansk børnefilm. Hun mangler bare det røde hår.

Men filosofi og vise ord og vendinger interesser hun sig ikke for.

Så under mit „Carpe Diem"-skilt på døren har jeg bare skrevet „Skrid Julle". Jeg tror ikke engang, hun har læst det.

„Carpe Diem" altså „grib dagen" – leve i nuet kan jeg godt identificere mig med, selvom jeg synes, det er svært. Det er fra filmen „Døde poeters klub", som min mor er vild med. Okay film, jeg ville elske at ha' sådan en Robin Williams-type som klasselærer og gå på en skole, der ligner en borg med skoleuniformer og hele baduljen. Ren Harry Potter. Og ja, jeg var en af de nørder, der blev virkelig, virkelig skuffet på min elleve års fødselsdag. Sad gudhjælpemig en hel dag og ventede forgæves på uglepost fra Hogwarts.

Nå, men jeg går altså i en ualmindelig almindelig kommuneskole, og min klasselærer hedder Arne.

Arne er vild med alle bøger, der er skrevet af Bent Haller, og lige nu bliver vi pisket gennem hans forfatterskab. I morgen skal jeg aflevere en analyse af en historie om en pige, der pludselig fik gæller og svømmede væk fra sine forældre.

„Det er et symbol på, at hun er i færd med at slippe barndommen og derfor forlader sine forældre for at svømme

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

det selvstændige voksenliv i møde," skrev jeg, fordi jeg godt ved, hvordan Arne vil have sådan en analyse.

Jeg har læst alle – *alle* R.L. Stine-gyserne, der er udkommet på dansk, selvom jeg efterhånden er ved at være for gammel til dem. Jeg har læst *Kære dagbog, jeg er død* fire gange og *Rædselstårnet* tre gange. Jeg har også læst Anne Rices vampyrfortællinger og Bram Stokers *Dracula*, for jeg er i det hele taget ret fascineret af gys og gotiske fortællinger. Det tror min mor så også kan være en grund til mine „mareridt".

Men det er ikke sådan, det er med hende pigen ...

Nå, her ligger jeg i min seng med begyndende tankemylder. Kender du det? Når man ligger og er lidt bange og ikke kan falde i søvn, eller måske ikke lige tør, fordi man ved, der venter en lille pige med sørgmodige øjne, så snart man træder ind i drømmeland?

Så ligger man der og kan ikke stoppe sine tanker på nogen måde. Springer rundt i det ene forvirrende tankespind efter det andet ... og det bliver mere og mere dystert; bomber, krig, terror, den globale opvarmning, smeltende isbjerge, døende isbjørne, tsunamier, kræftbylder ... Jamen, der er masser af angst at vælge imellem.

Men det, der næsten er allerværst, det er, når man når til de der store eksistentielle tanker. Der hvor man bare er sådan en lille ubetydelig dims, i en seng, i et hus, i Danmark, i Europa, på en lille planet, der svæver rundt i det enorme univers. Og er der nu også en gud, som har styr på det hele, eller er vi alle sammen bare overladt til det der

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal

kolossale mørke, der omringer jorden? Er det der, ens sjæl lander, når den forlader kroppen, er det der, man kommer fra, suser min mormors sjæl rundt derude nu, eller er den hos en gud eller slet ingen steder? Er man bare død, når man er død? Og hvor kommer man så fra? Argh, det er lige til at blive sindssyg af ...

Det er den slags tanker, der indimellem er ved at maltraktere mig.

Hvad er en tanke egentligt? På en Gajol-æske læste jeg engang et citat, som jeg aldrig har glemt:

Nu har jeg været hjernekirurg i 35 år, men jeg har endnu aldrig set en tanke.

Meget tankevækkende egentlig.

Mine øjenlåg begynder at blive tunge. Jeg gaber. Min krop giver et spjæt, jeg befinder mig præcis midt mellem søvn og fuld bevidsthed.

Åh nej, er det hende, der står og stirrer på mig?

Jeg fryser, og så er jeg ikke engang faldet rigtigt i søvn endnu.

Jeg skuer ud i mørket. Er det hende, der sidder på den blomstrede lænestol, som jeg arvede fra min mormor? Eller er det bare alt det tøj, jeg ikke har fået lagt på plads endnu?

Jeg hader det, for nu kommer angsten for alvor snigende. Hader mørket, men nægter at sove med lys. Trods alt. I stedet messer jeg et lille citat af en fransk filosof ved navn Albert Camus, et citat, som min mormor lærte mig:

„For enden af mørket er der uundgåeligt et lys, som vi allerede kan skimte, og som vi blot skal kæmpe for at nå."

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal * www.youtube.com/forlagetgyldendal